

6. IX. 9

112

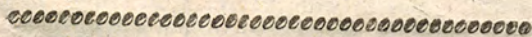
Erhetyksen Baiikutus

elli

Lapsen Murha.

Sak. Juteini.

W i i p u r i s s a ,

Und. Cedermallerin Kirja-painosta

Wuonna 1827.

Tämän kirjaisen olen minä kokoon pannut. Tätä julmaa ja kauhistavaa murhan syndiä vastaan, johon moni sala-wuoteuteen horjahtanut onneton nainen on uupunut äitinä tuskaisessa tilassansa. Syyttäin äidin rakkautta kylmissä sydämissä on aiwoitus tämän kanssa: suojeleus turwattomille ihmisen sikiöille. Tätä toiwottawaa vaikutusta paraiten etkien, olen minä ottanut tässä liikuttawaiseksi esimerkiksi aiwan siivollisen ja hywin kaswatetun ihmisen herraisesta säädystä, jonga en minä ole kuitengan andanut ehdolla työtänsä täyttää, peljäten ajatukseksikin ehdon hirmuisuutta murhatoissa, erinomattain, koska heikko, turwaton ja wiaton lapsukainen, ihmishyitä ja luonnollista äidin rakkautta häwäisten, surmataan. Äidin pitäisi oleman hänen ensimmäinen turwansa luonnon lain jälkeen; mutta, o Wan-hurskaus! missä on sinun rangaisewa kostos, koska äiti hedelmänsä itse turmelee?

Uiti! ehkä eksyneenä
peittäis sinun salaisuus,
sillä on syndyneenä
Herran hyvä omaisuus.

Shanaisessa paikassa maalla oli Talo,
hyvin rakennettu ja voimakas, jossa asui
wähälukuinen perhekunda herraisesta sää-
dystä. Paitti palkollisia ei ollut Talos-
sa muuta perhettä kuin Isänsä ja Emän-
sä ja heidän ainoa kaunis Tyttärensä Te-
resia nimellä, jota vanhemmat rakasti-
wat, ja joka lapsuudesta alkain, hyvän
opin, hyvän neuvojen ja esimerkkien
kautta, oli tullut niin kasvatetuksi, että
wiisauden ja sydämen hywyden piti ole-
man hänellä panttina elämän onnesta,
niin kuin hän itse oli onni ja riemu wan-
hemmillensa. Hänen nimensä oli kuuluisa
yli koko kulkakunnan. Isät ja Udit niil-
lä paikoilla, jotka neuvoivat lapsiansa
hywyteen, kasliwät heitä käyttämään it-
seänsä niin kuin Teresia. Koska hän
joskus, erinomattain koulutuksen alla,
wiipyi muutaman ajan kotoa pois, niin
oli ikäwyyks kaikilla määrätön, niin kuin
ilokin, koska häntä jälle kotia toiwottiin;
sillä hän oli ilo ilossa ja lehdutus murhees-

sa. Jos jollekulle palkollisista tapahutus tapaturmainen vahingo Talon asioissa, niin oli hänessä apu ja turva Isännän tykönä, joka tosin oli viisas mies ja hyvä sydämeistä, waan joskikin kiivas luonnostansa ja kova ehdon syitä rangaistaissa, niin että tundematon händä pelkäsi tapaturmissakin, mutta joka hänen oikein tunti, se rakasti händä ja wälitti syitä hartaudesta händä kohtaan. Emännästä ei ole muuta sanomista, waan että hän oli lahjoitettu hyväällä ymmärryksellä ja erinomaisella sydämen lempydellä, jonga tähden hän oli kaikkein rakkauden ja kunnian osotuksen alainen. Hän oli toimekas omissa askareissansa ja miehensä neuvoille awullinen kaikissa asioissa, joka teki heidän elämänsä suloisiksi keskenänsä. Heillä oli myös ilo lapsestenssa, joka menestyi heidän silmänsä edessä, ja, hyväillä awuilla kaunistettu, oli jo ehtineenä yli lapsuuden iän.

Mutta, ihmis parha! Euinga lyhyelle on sinun tietos ulettawa. Tämän suloisuuden juuressa kaswoi orjan tappura, jonga okaat onnen turmeliwat. Tämä ainoa Tytär oli wiaton, eikä tietänyt niistä waaroista, kuin luonnollisen rakkauden into asettaa nuorukaisten poluille. Hem-

kyös lisää heille rohkeutta syöksämään itsensä rikoksen ansaan, josta ei enää wiatomuuden paratiisin takaisin päästä. Voi kuitengin! että rakkaus, ja Eufa tiesi ystämyhyksin, niin kuin Eufaiset orjan tapurasassa, peittäwät ne waaralliset okaat, joidenga pitäisi oleman paljaina -- kauhisuksena nuorukaisten silmissä.

Ei tarwita sywembää tutkintoa onnen muutoksesta tässä ennen onnellisessa Salossa. Teresia oli horjahtanut, ja muutaman kuukauden perästä alkoi erinomainen muutos hänen warrellansa, — hän oli tullut raskaaksi, joka tilaisuus rasitti hänen sydäändänsä, että hän luulti powensa palahtuwan. Murhe ja tämä tilaisuus waimuttiwat hänen terweydensä, johon ei syytä arwattu. Kaikki raskaus oli kuitengin mitäätön hänen sydämesfänsä sen suhteen, että hän oli wanhembainsa mielen rikkonut ja heidän riemunsa tuhannut. Hän peitti sen tähden tilaisuudensa, wiiwyttäin vielä wanhembainsa rakkautta itseänsä kohtaan, jonga hän tiesi heitä ilahuttawan.

Synnytyshetki lähenee kuitengin wähitellen. Aika oli iloinen Resä-kuussa,

ja koko luondo uudistui riemua lisäämään. Mutta murhe oli täyttänyt Teresian sydämen, jolle olisi kuolema ollut lohdullisempi kuin auringon paiste. Ei hän vähäluuloisena tietänyt vielä synnytyksajasta, eikä rohjennut niitä asioita muillakaan kysellä. Hän pelkäsi kuitengin tätä kauheaa hetkeä enemmän kuin viimeistä tuomioa. Sen tähden, koska hänen vanhembansa nyt aiwoivat mennä vähäiseen reisuun kolmeksi päiväksi hyviä ystäviä tervehtimään, teki hän itsensä kiuukkoiseksi, ja etsien syitä rukoili saada tällä erällä kotia jäädä, johon hyvät vanhemmat viimein suostuivat ja lähtivät itse matkaan.

30 kohta toisena päivänä Vanhembain pois ollessa alkoi särkyä Teresian landeissa, joka muistutti hänelle läheneväistä surkeaa hetkeä. Kotona ei ollut hänellä tilaa yksinäisyydessä sitä odotella. Hän meni siis yksinänsä metsään, luulonsa jälkeen ei vielä synnyttämään, vaan sitä warten sopivaista paikkaa etsimään ja valmistamaan. Tuskin joutui hän siellä tyhjäan niittu-latoon, kuin kova synnytyks-piina kohtasi häntä, ja jälkeen puolen päivän, lewäten epä-tasaisella lattialla, synnytti hän pojan, josta hän walatti

Kynneleillänsä ja painoi sen särjettyä sydän-
 dändänsä kohon. Lapsi, jossa oli hengi,
 ilmoitti elämänsä itkulla. Niti peljästy-
 — — ja sulki lapsen hengen kadellansa,
 luullen jongun metsässä kavelewaisten it-
 kun kuulewan. Niti hellitti jälle kätensä —
 — — ai Jeesus armahda! lapsi on tu-
 kahtunut, eikä enää wirkoa äitinsä hel-
 massa. Niti pyörttyi taintiomaksi lattialle
 ja lepäsi pois rauhallisesti surkeimman
 hetken elämästänsä. Hän wirkosi viimein
 pyörtymisestänsä, waan ei muistanut mi-
 tä hänelle tapahtunut oli; sillä murhe, ki-
 pu ja hauraus olivat turmelleet hänen jär-
 kensä, hän oli tullut hulluksi. Luonnolli-
 nen Nidin rakkauts waikutti vielä kuiten-
 gin hänen rinnassansa. Hän peitti lap-
 sensa kaula-liinalla, ja meni wähällä wois-
 malla niitusta ruohoja repimään pehmit-
 teeksi lattialle, johon hän asetti lapsensa
 lewolle, niin kuin siinä olisi vielä hengi
 ollut, ja lepäsi itse tunnotoina sen wieres-
 sä toiseen päiwään asti. Kolmandena päi-
 wänä, koska jo nälkäkin rupesti händä
 hiukaisemaan, lähti hän pyrkimään kotoa
 kohon, ja sulki puilla ladon owen. Hän
 ehti puoli-päiwän aikaan kotoa, jossa oli
 huoli ja walitus palkollisten kesken, etsit-
 täisissä Salon Tytärtä, joka enemmän kuin
 wuorokauden oli hukassa ollut. Mutta,

o kauhistusta! Terefia on hullu ja pühmaton saastutetuissa vaatteissa. Palkolliset holhosivat händä parhaan ymmärryksensä jälkeen, ja hän toimitettiin levolle omaan vuoteeseensa, johon hän nukkui iltaan asti, ja makasi vielä unessa, koska vanhemmat kotia ehtivät.

Ujattele nyt Lusia vanhembain mieli-eräwautta, kuin he viimein lapsensa tilaisuuden tietää saawat. Tässä puuttuu minulda ymmärryksen juoksu, eikä sowi sitä sanoilla tulkita. Mutta sekin, joka ei vanhemi ole, taitaa tämän kallisessa tapauksessa arwata surkeuden vanhemman sydämessä, sen todistaa kyyneleet ihmishyden silmissä. Ei nämät raukat vanhemmat näe kuitengan vielä kauhistuksen syvyyttä, johon heidän ainoa rakas Lyytärensä on syösnyt itsensä ja wetänyt sinne myös vanhembansa, ne vanhemmat, jotka rakastivat händä enemmän kuin omaa silmä-teräänsä.

Tätä onnetonda sairasta ja mieleidöndä ihmistä holhotaan nyt kaikella ahkeruudella, järjellillä ja hiljaisella tawalla siihen asti kuin lääkäri, jonga perään oli suurella kiireellä lähetetty, ehtisi tulla.

Raupungista. Teresia heräsi unestaan a
 ilda-puoleen ja otti wahan rawindoa, al-
 toi myös wahaïsen puhumaan, mutta pu-
 hui ristiin asioita, joita ei kukaan ym-
 märtänyt, katseli ymbärillensä, kysellen
 surullisesti, kuka hänen lapsensa wei, ja
 waati kiiwaasti, että se piti hänelle takai-
 sin annettaman, muutoin se itkee ja kuol-
 lee nälkään, sanoi hän. Hän tahtoi itse
 mennä sitä etsimään. Miti elli Talon E-
 mända, joka tämän puheen päälle katsoi
 tarkemmin tyttärensä puoleen, hawaitti he-
 sti, että Teresian paita oli rinnoista
 märkänä niin kuin maidossa. Tämä an-
 doi johdatuksen lähembään tutkintoon, —
 ja Teresia hawaittiin synnyttäneen lapsen.

Lapsen isästä ei nyt puhetta ollut;
 sillä asia oli aiwan uusi ja raskas sydä-
 melle; nyt oli kysymys sikiästä elävänä
 taikka kuolleena. Teresialda, joka oli
 sairas ja heikkomielinen, ei sitä pitänyt
 vielä kysyttämän, waan etsittiin ja kuu-
 lusteldiin hiljaisuudessa pitkin Talon tiluk-
 sia. Kuin ei sitä löydetty, niin kysyttiin
 Teresialda, waan ilman selwää was-
 tausta. Wiimein annettiin hänen pukea
 päällensä ja mennä itse lastansa etsimään.
 Sietämätä seurasi Isända hänen jäljillän-
 sä, ja kaksi palvelia kulkivat perässä es-

Dembänä. Teresia menee suorasti, ta-
kaisin katsomata, niittu-latoa kohden, pur-
kaa omen, eikä tiedä, että Jsa on ly-
mysä ladon takana. Palweliat olivat
pisättäneet edemmäksi messistön. Tere-
sia ottaa nyt kuolleen lapsen syliinsä, luul-
len sen vielä hengissä olevan. Heilutte-
lee sitä kahda käsin ja laulaa hiljaa:
hus sus su lal lal la, hus sus su
lal lal la. Nähdessä eläviä ruumiin
päällä, sanoo hän: menkät pois te elä-
väiset, älkät minun lastani herättäkö.
Jsan sydän pakahtuu ladon takana, eikä
voi enää itkuansa pidättää, — se puhke-
si ja purskahhti isoon ääneen. Teresia
hämmästyi ladossa, waan ei tietänyt
mistä se ääni tuli. Hän katseli ympäril-
le seinän raoista, ja kuin ei hän ketäkän
nähty, sioitti hän lapsensa lemolle, sul-
ki ladon omen ja lähti jälle kotia kävele-
mään.

Jsänä wiittasi palwelioille, jotka
kohta luoksi tulivat, awasi ladon omen,
meni sisälle ja löysi kuolleen lapsen pei-
tettynä lattialla Syttärensä kaula-liinalla.
Hän andoi ruumiin palwelioille ja käski
kotiä kändamaan. Itse riensi hän Syt-
tärensä perässä ottain waarin jäljistä,
ajattelen sen ehsywan hourassansa. Ter-